

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXXII. Agit de hisce orationis Dominicæ verbis, Fiat voluntas tua.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

CAPVT XXXII.

IN QVO AGITVR DE HISCE ORATIONIS DOMINICAE

verbis, Fiat voluntas tua sicut in caelo & in terra; quamque magnum
quid is faciat, qui haec verba ex toto corde & affectu pro-
fert, quamque ei Dominus propterea sit mer-
cedem daturus.

CVM ergo beneuolus noster Praeceptor tanti valoris rem, vt quæ
quidquid hic optare possumus, in se se continet, pro nobis petierit, &
nos petere docuerit, tantamque nobis gratiam fecerit, vt suos nos fratres
fecerit, iam videamus, quid suo nos Patri dare velit, quid illi pro nobis
offerat, denique quid ipse à nobis petat. æquum quippe est, vt aliquod
pro tot tantisque quas nobis confert, gratijs illi obsequium rependa-
mus. Quam, o bone Iesu, parum (parum inquam à parte nostra) das, &
quàm multum pro nobis è contra postulas! vt taceam illud ipsum nihil
omnino in se esse, habito respectu ad plurimum illud quod tibi debetur,
& ad tantæ maiestatis Dominum. Verum, vt dicam quod res est, nihil
tunc nobis reliquum facere videris, cum tibi damus quidquid dare pos-
sumus, siquidem ita id damus prout ore dicimus: vt fiat, inquam, volun-
tas tua sicut in caelo, ita in terra. Optimè haud dubiè fecisti, amantissime
Praeceptor, cum superiore illam petitionem ante hanc præmisisti, vt
sic adimplere possimus, quod hic in nomine nostro Patri tuo das. Nisi e-
nim sic factum esset, Domine, prorsus id esset (prout mihi quidem vide-
tur) impossibile: sed Patre tuo annuente & concedente id, quod tute ab
eo petis, vt scilicet illius regnum hic nobis adueniat, scio per nos non
fiaturum, quo minùs verax & fidelis inueniaris in dando id quod
pro nobis das. Terrâ enim in caelum iam commutatâ, possibile erit,
vt tua in me voluntas adimpleatur & fiat; at, si id non fiat, & qui-
dem in terra ita nequam ac sterili ac mea est, quomodo id possibile
forer, prorsus nescio, Domine; cum tam magnum sit quod of-
fers.

Magnum
quid est pe-
tere vt Dei
voluntas fiat.

Quoties verò hoc mecum perpendo, non possum non ridere quod-
dam, qui à Domino molestias, cruces ac tribulationes poscere non
audent, quod eas propterea sibi statim ab eo immitti putent. Non
loquor autem de iis, qui ex humilitate eas petere omittunt, quod
iis ferendis se impares esse arbitrentur. quamquam mihi persuadeam,
eum, qui amorem illis ad hoc tam asperum & durum medium postu-
landum, quò ipsum opere declarent, concedit, etiam ad easdem
ferendas amorem concessurum. Equidem illos, qui ideò cruces

Dei corro-
borat eos quò
tribulatio-
nes ab eo
petunt.

S.M. Teresa Opera.

P

roga-

S. Theresia

Opera

IV VII
106

Dei volun-
tas velimus
nolimus ad
implebitur.

Quantum
offeramus
cum nos of-
ferimus, ut
Dei volun-
tas in nobis
fiat.

rogare non audent, quod eas sibi quamprimum immittendas putent. Interrogare vellem, ecquidnam dicant, dum Dominum orant, vultus ipsius voluntas fiat? an forsitan id ideo dicunt, ut dicant id, quod ceteri hominum dicunt, non verò ut id opere ipso exequantur? Ita faceretur, absurdum & incongruum foret. Videre autem ut amantissimus Iesus, noster hic legatus esse videatur, & quomodo inter nos ac Patrem suum esse voluerit mediator & intercessor, idque in suo impendio: quapropter à ratione alienum foret, ut inter nos & fallere deprehenderetur in eo, quod à parte nostra Patri suo obsequi aut ab eo petendo abstinemus oportet.

Iam id alià viâ & ratione declarare volo. Certum est, carissimè illudolumus, nolimus, eiusque voluntatē adimplendā tam in celo quam in terra faciendam: itaque mihi consulenti credite & acquiescite, ac facite necessitate virtutem. Quam mihi volupe & suaue est, Domine, vitia peruersa & nefaria voluntate, qualis mea est, penderet, quo minus voluntas adimpleretur aut non adimpleretur. Egrege scilicet meum actum esset, si in mea potestate situm fuisset, tua ut voluntas in celo, quam in terra adimpleretur. Meam ergo voluntatem tuam & grateranter tibi iam defero, esto id, in præsens quidem non sine commodo & compendio faciam: iam dudum enim reipsum per longā experientia didici, quam mihi bonum sit, meam voluntatem tuam quam libentissime resignare. Quantum, ô dilectissime, habere emolumentum & lucrum situm est! quantum econtra detrimentum in eo quod reipsa non exequamur, quod in oratione dominica Domino promittimus, videlicet quantum spectat ad id quod ei offerimus! Verum, antequam vobis exponam quidnam per nos lucratur, declarare statui & ostendere, quam id quod offerimus magnum sit, ne postea ad vos excusandas, vos deceptas fuisset, nec aliter intellexisset asseratis. Non imitemur ergo Religiosas quædam quæ semper & continuo varia promittamus, & quoniam præstare non præstamus, hinc ad purgationem nostri dicimus, non satis intellexisse nos ea quæ promittebamus. Idem certe hic contingere posset. cum enim dicimus nostram nos voluntatem in alterius voluntatem resignare, admodum id nobis facile esse videtur, quoad utrumque sum opere exequentes, perspicimus, nihil eo dari fingere posset, facilius, siquidem rponit oportet, adimpleatur, etenim deus facile est, at factum perdifficile. si autem nullam inter utrumque contraxerunt differentiam, nec vnum altero maius esse, non satis id intellexerunt.

Dare ergo operâ bene ut id intelligant ea, quæ hoc in loco profertur.

emittent, idque per longam probationem, & sibi persuadeant, non satis esse verba afferre, sed præter hæc, etiam operarequiri. Prælati quidem & Superiores non semper cum rigore nos conducunt, præsertim cum debiles & imbecilles nos esse vident: at subinde tam debiles, quam fortes, eodem modo & ritu conducunt. Sed hoc modo non fit hic: nonit quippe Dominus, quid quisque ferre queat, unde aliquem robustum & fortem esse videns, non antequam quiescit, quam suam in eo voluntatem videat adimpletam. Docere autem & vobis in mentem hic reuocare volo, æquanam ipsius voluntas sit: nolite verò putare aut metuere, eam fore, ut vobis aut diuitiæ, aut voluptates, aut honores, aut aliquid cuiusmodi ex mundi huius rebus detur, etenim multò ipse vos cariores habet, magnique facit id quod ipsi offertis, amplissimeque vobis id compensari cupit, cum suum, iam tum in hac vita, vobis regnū det. Scire & nosse vultis qualē sese præbeat iis, qui in veritate & sincerè superiora illa verba ei dicunt; Rogate id gloriosum & dilectissimum illius filium, qui cum in horto Gethsemani oraret, istæ ad illum verba identidem repetebat; quæ quoniam is magna cum resolutione, deliberatissimè, totoque ex affectu proferebat, hinc videre licet, an non Pater celestis bene suam in eo voluntatem adimpleret, tantis illum molestijs, doloribus, iniurijs & persecutionibus obijciendo, usque dum tandem in cruce spiritum redderet. Hic ergo videris, carissimæ, ecquid dederit ei quem præ reliquis hominum amabat: unde iam liquidò patet, quamam eius sit voluntas.

Quæ sit Dei voluntas.

Christi exemplo discimus, in quo Dei patris voluntas sita sit.

Hæc igitur illius hoc in mundo sunt dona; quæ pro amoris quo nos prosequitur, modulo in nos effundit. quo enim aliquē maiori minoriue amore prosequitur, eo plura paucioraue in illum ex hisce donis confert; nec non pro magnitudine animi, quem in vnoquoque aduertit; item pro modulo amoris, quo in Maiestatem suam aliquem ferri conspiciat. Quoniam multum eum amabit, hunc etiam multum pro nomine suo pati posse videbit; qui verò parum amabit, huic etiam parum dabit. Unde certissimum esse duco, pro magna aut parua in cruce ferenda resolutione amorem esse solere, & secundum eam commensurari debere. Quamobrem si hunc habeatis, carissimæ, date operam, ut quæ ad tam potentem Dominum profertis verba, non sint veluti verba aulica sponsonibus opulenta, te autem vacua; sed firmiter vobiscum strauite pati, quodcumque demum Maiestas illius vobis volet immittere. Si enim aliter voluntatem vestram resignaretis, perinde faceretis, ac qui alteri cuidam pretiosum aliquod monile ostenderet, adhuc ad dare veller, atque ut ipsum ille acciperet, precibus etiam instaret; altero autem manum ad accipiendum extendente, illud

Deus dat dona pro modulo amoris sui.

Perstringatur qui Deo voluntatem offerunt, nec dant.

S. Theresia

Opera

IN VI
16

*Voluntas
penitus &
tota Deo
danda.*

*Mundano-
rum & Re-
ligiosorum
in voluntate
resignatione dispo-
nentia.*

ad se reduceret, & intra manum recluderet. Non sic desiderat
est is, qui nostri causa tot irrisiones & contumelias pertulit: & qui
uis nihil aliud esset quam hoc, turpe sane & intolerabile est, toties
lum à nobis sic irideri: neque enim semel, sed saepius, hæc ei verba
ratione Dominica oggerimus. Semel ergo & simul monile totum
damus, cum toties id ei tradere proponamus & gestamus. Sacerdotes
men est, illum id nobis primo non dare, ut id nos deinde illi demus. Ma-
dani quidem homines nimis quam multum facient, si veram eam
dicunt adimplendi resolutionem & voluntatem habeant; at vos
oportet & dicere & facere, id est verba afferre & opera, sicut nos. Re-
si reuera facere videmur. Nisi quod interdum, non solum monile
statuamus, verum etiā in manus tradamus, ac statim id ab eo rursus
tamus. Momento ita liberales sumus, & ecce paulo post ita tenaces
uari; adeo ut ex parte satius fuisset, ita nos in dando præcipites de-
nantes non fuisse. Nam quidquid isthoc in libro vos, monui & docui
luc dumtaxat refertur, ut scilicet nos totaliter & totas Deo Creant
damus, nostrumque velle in illius voluntatem resignemus, ad de-
nique nostrum à creaturis omnibus auellamus, unde iam satis putamus
lexeritis, quantum momenti in hac re situm sit.

Quamobrem plura de ea loqui nolo; hoc solum dicam, cum
licet bonus magister noster prædicta verba hoc loco ponat, ut
probe nouit, quantum lucrifactura simus, si hoc seruitium & obsequium
Patri eius æterno præstemus. Hoc quippe faciendo & adimplendo
iplas disponimus, ut quam breuissimo tempore ad viam finem perueni-
mus, & de viua prædicti fontis aqua bibamus: nisi enim voluntatem
nostram Domino penitus totam resignemus, ut nimirum de omnibus
bus quæ ad nos spectant, iuxta velle ac beneplacitum suum ipse dispo-
numquam de aqua illa nos bibere sinet. Hæc est perfecta
contemplatio, de qua ut vobis aliquando scriberem, à me postulat
& (sicut iam supra dixi) nihil huc ipsa à parte nostra afferimus, nullum
laborem subimus, nihilque agimus; aliud quippe nihil hic requiritur
(quidquid enim amplius & ulterius est, impedit ac remouet)
quam dicere, *Fiat voluntas tua DOMINE in me*, idque omnibus
quibus tibi placuerit, modis viis & rationibus. Si per viam ma-
tionum & crucis id fieri cupis, robur mihi suggere, & illæ mor-
veniant; si per viam persecutionum, morborum, infirmitatis
digentia, ecce paratam me, vultum meum ab iis mihi Pater non auer-
neque etiam par est, ut tergum tibi obuertam. Cum enim
tuus hanc voluntatem meam, omnium nostrum nomine
obtulerit; nefas sanè est, ut ipsa à parte mea desinam officio;

nam mihi, quæso, dare regnum, quo ipsum queam adimplere, cum id ipse mihi à te postularit. Fac de me & mihi prout tibi al-
 lubuerit, tamquam de re ad te pertinente. Quanti porro donum
 hoc roboris est, carissimæ meæ! Et sanè non potest non robur
 habere, si ea qua oportet, resolutione & proposito fiat; nimirum
 Omnipotentem eò deducit, ut vnum quid cum nostra vili-
 tate fieri, nosque in se transformare, denique quamdam inter Cre-
 atorem & creaturam vnionem conciliare non dedigneretur. Vide-
 te, annon abunde vobis hic soluendum sit, & annon bonum ma-
 gistram habeatis; qui, cum sciat quibus Patris sui voluntatem rebus
 conciliare sibi possit, nos docet, quomodo & quibusnam rebus
 illi seruire debeamus. Quo autem anima maiorem resolutionem ac
 determinationem præfert, ac quo magis ex operibus eius liquet, ver-
 ba ipsius non esse verba affectata & aulica, eo nos Dominus sibi vic-
 tiores facit, magisque ab omnibus mundi huius rebus, atque adeo à
 nobis ipsis, sequestret & sustollit, ut nos sic ad magna dona reci-
 pienda disponat. Imo verò, etiam in hac vita, hoc nobis ser-
 uitium & obsequium identidem compensat & soluit, tantis scilicet ipsum
 facit, adeo ut tandem, quid petitura simus nesciamus, eiusque Maieestas
 in dando numquam defatigetur. Nam satis ei non est, animam illam v-
 num quid secum esse eisse (quoniam illam sibi ipsi iam vniuit) nisi simul
 cum ipsa delictari & exultare, variaque ei secreta aperire incipiat, nec
 non gaudere, quod ipsa iam ecquid lucrata sit intelligat, & aliquo mo-
 do quidnam illi præterea sit daturus, cognoscat. Vnde efficit, ut sensus
 hosce exteriores ipsa paulatim perdat, ne qua demum re occuperetur
 & distrahatur (atque hoc ad raptum refertur) tamque amicè & suauiter
 cum ea conuersari & agere incipit, ut non modo suam ei voluntatem
 restituat, sed simul cum illa & propriam ei consignet. complacet namque
 sibi Dominus in illa, adeo, ut quoniam hæc secum tam familiariter agit,
 per vices (ut dicitur) & alternis imperium obtineant, & quemadmo-
 dum ipsa facit quod ille iubet, ita vicissim ille faciat, quod ipsa ab eo po-
 stulat, nec non amplius & melius quid; nam potens est, & potest
 quid quid vult, & numquam non vult. Misella verò anima, tametsi ve-
 lit, non tamen potest quidquid vult; ac nihil potest, nisi id ante ei detur.
 Atque hæc potissimæ eius diuitiæ sunt, quod quo plus seruitij impendit,
 eo plura debeat, ac non raro sese ipsa cruciet & fatiget; quod tam mul-
 tis se impedimentis, remoris ac vinculis abnoxiam & velut vincitam vi-
 deat, qualia hæc in corporis huius ergastulo mansio ac commoratio
 secum trahit: vellent enim aliquid ex debito suo soluere. Sed nimis quam
 stulta est, quod se ipsa propterea torqueat: tametsi enim faceret quid-

*Voluntas
 resignata
 doni quasi
 sit roboris.*

S.
Theresia

Opera

IN VII

libris

quid in se est, ecquid obsecro, dare & solvere possumus, nos quæ (videtur) nihil habemus quod demus, nisi id ante recipiamus; nisi forte ipsas cognoscamus, & hoc quod per gratiam eius facere possumus, videlicet voluntatem nostram illi resignare) quam perfectissimè & absolutissimè faciamus? Cetera namque omnia sunt animæ, quam Dominus hunc statum cōduxit, non nisi impedimento, ac semper ei damnum, tum verò commodum aut lucrum afferunt.

Quenam
humilitas
solum hic
profit.

De illa porro loquor anima, quam sibi per unionem contemplationemque perfectam coniungere Dominus dignatus est: namque humilitas aliquid hic potest, & quidem humilitas non per intellectum, quam per liquidissimam veritatem obtenit, ut quæ vno in momento comprehendit quod imaginatio sese fatigat longo tempore comprehendere non posset, quantum scilicet spectat ad magnum illud. Nihil quod nos sumus, & magnum illud Omne quod Deus est. Vnum vos hic moneo; nolite putare, vos huc aut viribus velut aut diligentia, quacumque demum adhibeatis, posse peringere, quæ callum eam adhibebitis, imò, si antea deuotionem habueritis, tandem da manebitis, verum magna cum simplicitate & humilitate, namque nihil non euincit) dicere debetis, *Fiat voluntas tua.*

Viribus
proprijs ad
contempla
tionem ani
ma non per
ueniet.

CAPVT XXXIII.

OSTENDIT, QUAM NECESSARIVM NOBIS SIT,
nobis Dominum dare quod in hisce orationis Dominice ver
bis, Panem nostrum quotidianum
da nobis hodie, ab eo
petimus.

Diues men
sam suam
defraudare
non vult, vi
det indigen
tibus.

SCIENS ergo bonus IESVS, quemadmodum supra dixi, quod difficile & graue esset, quod nomine nostro offert Patri, in infernum quoque nostram (quæ in causa est ut sæpè nos nescire flagamus, quoniam voluntas Domini sit) perspectam habens; pro ea qua erat partem aliquo nobis ad hoc remedio & adminiculo opus esse videbat, vnde patrem æternum rogat, ut supremum & super substantialem hunc panem nobis donet. Videbat enim minimè nobis expedire, ut, quod iam datum erat, quasi non datum duceremus (in eo namque omne nobis bonum ac lucrum consistit) sine hoc verò adminiculo & fauore implere, nimis quam difficile nobis futurum esse videbat. Si enim ac delicijs innutrito dicas, voluntatem Dei esse, ut mensa moderata utatur, quo alijs qui præ fame propè emoriuntur, panis saltem ad